

Anul II
Nr. 4
Decembrie 2012

REVISTA PAROHIEI ORTODOXE
SFÂNTUL NICOLAE DIN ZÜRICH

DOXOLOGIA

Hristos se naște în Betleem din Fecioară!

Bucurați-vă întru Domnul !

Sfântul Apostol Pavel îndemna pe cititorii epistolei către Filipeni, zicând: «Bucurați-vă pururea întru Domnul! Și iarăși vă spun: Bucurați-vă!» (Filipeni 4, 4). Acest îndemn paulin ni se adresează permanent nouă, tuturor creștinilor, dar mai ales acum când ne pregătim să-L primim pe Pruncul Iisus în ieslea sufletelor noastre, căci El vine în lume cu adâncă smerenie și desăvârșită dragoste «pentru noi și a noastră mântuire».

În această perioadă, în care cântăm în biserici «Hristos se naște, slăviți-L, Hristos din ceruri, întâmpinați-L», sufletele creștinilor trebuie să fie cuprinse de o reală și înălțătoare bucurie, căci Hristos Domnul se pogoară la noi oamenii, redeschizându-ne porțile împărăției cerești. La nașterea Pruncului Iisus, îngerul Domnului s-a arătat păstorilor din preajma Betleemului zicându-le: «Iată, vă binevestesc vouă **bucurie mare**, care va fi pentru toată lumea. Căci **vi S-a născut azi Mântuitor** în cetatea lui David» (Luca 2, 10-11). Într-adevăr, nici o altă bucurie din lumea aceasta n-o putea egala pe aceea produsă de Nașterea

Domnului Hristos, căci omul și firea înconjurătoare sufereau după căderea protopărinților în păcat și așteptau acest eveniment mântuitor.

Dumnezeu făgăduise omului un Răscumpărător (Facere 3, 15), iar momentul Întrupării Domnului marchează împlinirea făgăduinței divine și manifestarea concretă a iubirii dumnezeiești. Acest fapt este subliniat și în Acatistul Nașterii, zicându-se: «Dumnezeu S-a arătat asemenea oamenilor și în peșteră S-a născut și a sărăcit cu trupul, ca noi să ne îmbogățim în har» (Icosul 4).

Mântuitorul Hristos se naște pentru noi toți, dar noi Îl primim și ne bucurăm?

Se pare însă că omul modern nu mai știe sau nu mai vrea să se bucure duhovnicește și să trăiască plener bucuria acestei Sărbători, el preferă să aleagă alt gen de “bucurie”, care de fapt este un surogat înșelător. Preocupându-se doar de pregătirea mesei îmbelșugate, cadouri sub brad, oaspeți, petreceri sau plimbare la munte, “creștinul contemporan” se limitează la biologicul trecător și uită de sufletul său veșnic, de menirea lui de «coroană a creației lui Dumnezeu». Din păcate, creștinul de azi se lasă ușor robit de cele pamântești, care-i aduc doar bucurii trecătoare, de puțin folos.

Un avertisment găsim în Sfintele Evanghelii, adresat de Mântuitorul Hristos ucenicilor Săi: «Luați seama la voi înșivă, să nu se îngreuneze inimile voastre de mâncare și băutură peste măsură și de grijile vieții acesteia» (Luca 21, 34). Prin urmare, excesele care îngreunează inima nu sunt doar materiale, cum este mâncarea sau băutura. **Grijile vieții acesteia asumate peste măsură se opun vieții duhovnicești.** Tot ce înseamnă exces dă naștere la o opoziție a trupului față de suflet. În acest sens se exprimă și Avva Antonie, spunând: «Socotesc că trupul are o mișcare firească de aceeași natură cu el, dar nu lucrează, dacă nu vrea sufletul. Aceasta este o mișcare nepătimitoare. Dar există și o altă mișcare, provenită din hrănire și din încălzirea trupului cu mâncăruri și cu băuturi, care este pătimitoare» (Apoftegma 22 din Patericul egiptean).

Sfinții, cei care au fost pătrunși și transformați de lucrarea Sfântului Duh, aveau permanent bucuria din suflet zugrăvită pe chipurile lor și astfel îi ajutau și pe cei cu care intrau în legătură. Sfântul Nectarie de Eghina elogia bucuria creștină, spunând: «Bucurie! Cuvânt drag, cuvânt mult-dorit, cuvânt ce ai puțință de a mișca sufletele oamenilor, cuvânt ce arăți veselie, ce însemni bucurie curată, desfătare și plăcere duhovnicească...inima se bucură, fiindcă iubirea lui Dumnezeu s-a sălășluit într-însa».

Trebuie să viețuim permanent în Hristos și să ne bucurăm sufletește. Părintele Nicolae Steinhardt spunea: «un creștin nu are voie să fie niciodată trist, indiferent de ce i s-ar întâmpla în viață, pentru că Îl are pe **Hristos, Bucuria cea veșnică**».

Pregătindu-ne creștinește pentru Praznicul Nașterii Domnului Hristos, putem să ne bucurăm deplin, căci bucuria duhovnicească ne luminează lăuntric și dă sens vieții noastre. În această stare înălțătoare, credinciosul poate exclama ca și Sfântul Apostol Pavel, «nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine» (Galateni, 2, 20).

«Iisuse, prin Nașterea Ta, bucurie a venit la toată lumea, căci cu noi este Dumnezeu». (Acatistul Nașterii Domnului, Icosul 8).

Fie ca bucuria și binecuvântarea de la Betleem să se reverse pururea în sufletele și în casele noastre!

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

“Cercetatu-ne-ai pe noi de sus Mântuitorul nostru, Răsăritul răsăriturilor; și cei din întuneric și din umbră am aflat adevărul: că din Fecioară S-a născut Domnul”. (*Luminânda Crăciunului*)

Scrisoare Pastorală la Praznicul Nașterii Domnului Hristos

Preacucernice Părinte,
Iubiți frați în Domnul nostru Iisus Hristos,

„**V**eniți să sărbătorim!
Veniți să prăznuim! ...
Astăzi legătura cea veche
s-a dezlegat, diavolul s-a
rușinat și a fugit, moartea
s-a zdrobit, Raiul s-a
deschis, blestemul s-a
pierdut, păcatul s-a alungat,
înșelăciunea s-a izgonit,
adevărul a venit, credința
pretutindeni s-a răspândit.

Viețuirea celor de pe pământ

s-a sădit, îngerii cu oamenii împreună viețuiesc, oamenii cu îngerii fără de teamă vorbesc, pentru că Dumnezeu pe pământ a venit și omul în cer s-a suit. Toate s-au împreunat. A venit pe pământ, întreg fiind în ceruri. Dumnezeu fiind, S-a făcut om, fără să înceteze a fi Dumnezeu, Cuvânt nepătimitor fiind, S-a făcut trup. S-a făcut trup pentru ca să Se sălășluiască întru noi...” (Sfântul Ioan Gură de Aur, Cuvânt la Nașterea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, în ”Predici la Sărbători Împărătești și cuvântări de laudă la sfinți”, Editura IBMBOR, București, 2002, p. 22-32).

Sunt cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur cu care ne cheamă peste veacuri la bucuria Cerului și a pământului, pe care Nașterea Fiului lui Dumnezeu ne-o aduce an de an, generație de oameni după generație. Ne cheamă Fiul lui Dumnezeu Însuși la sărbătoarea Îmbrăcării Sale în firea noastră cea suferindă, pentru ca penoi să ne îmbrace în Harul dumnezeiesc mântuitor izvorât din firea Sa cea dumnezeiască. Se naște Fiul lui Dumnezeu pe pământ cu fire omenească, ca și noi să ne naștem din Ceruri, ca fii adoptivi ai Părintelui Ceresc. „De nu se va naște cineva de sus, nu va putea să vadă împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3, 3) – spune Mântuitorul lui Nicodim în Evanghelia după Ioan. Fiul, Dumnezeu după fire, se naște în peștera din Betleem și ne deschide poarta Cerului și a înfierii de către Tatăl Însuși. Aceasta se petrece cu fiecare dintre noi în Taina Sfântului Botez. „De nu se va naște cineva din apă și din Duh – îi spune Mântuitorul în continuare lui Nicodim – nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3, 5). Firea noastră cea slăbită de păcat și muritoare primește în Taina Sfântului Botez îmbrăcarea în Harul Duhului Sfânt, în Hristos, Cel ce S-a îmbrăcat întru noi și Care ne îmbracă întru El. „Căci, câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat.” (Galateni 3, 27).

Din apa Botezului ne naștem ca dintr-un sân, Harul Duhului Sfânt făcând ca Hristos să ia chip în noi și să Se sălășluiască în noi, să devenim hristofori, adică purtători de Hristos. În Taina Sfântului Botez nu numai că ne va naște din nou Hristos, dar ne vom naște împreună cu El, cu El înlăuntrul nostru. Mare este taina aceasta a nașterii noastre din nou!

Îi pătrundem și mai bine sensul acum când prăznuim Nașterea Fiului lui Dumnezeu și înțelegem de ce Sfântul Ioan Gură de Aur spune că Hristos S-a născut pe pământ ca pe noi să ne nască în cer. Acesta este Botezul: nașterea noastră în cer. Este negrija față de suferința morții, pentru că porțile cerului s-au deschis prin Nașterea lui Dumnezeu printre noi, pe pământ. Porțile Cerului s-au deschis astăzi în ambele sensuri, nu numai ca

Domnul să se pogoare Copil în ieslea însingurată, ci și ca noi, devenind copiii Lui, să ieșim din însingurarea morții spre cele înalte întru care Hristos ne ridică prin coborârea Sa. Mare și binecuvântată minune a ieslei din grajdul Betleemului! Cele necuvântătoare ne învață cum să-L primim pe Cel Care vine să ne întoarcă blestemul morții în binecuvântare, să vindece pământul de suferință, să preschimbe peștera cea rece și întunecoasă – chip al creației întregi lăsată în mâna creaturii, a omului – în cer strălucind de lumina dumnezeirii, să facă să crească în inima omului pustiită de întunericul neștiinței de Dumnezeu, izgonit din ea, Rai cuvântător, fântâna Harului dumnezeiesc din care se revarsă peste lume Iubirea, Dumnezeu Însuși.

Iubiți frați și surori,

Nu peștera dorește să o preschimbe Hristos în cer, ci sufletul nostru, și întreaga noastră persoană. De obicei suntem botezați atunci când suntem copii. Părinții sunt cei care ne dăruiesc lui Dumnezeu, Celui Care ne-a dăruit lor, ca dar din dar, mai presus de orice dar închipuit de om, pentru a ne primi și a ne înscrie în Cartea Vieții și a deveni fiii Lui (cf. slujbei Sfântului Botez). Familia este deci cea prin care Dumnezeu ne cheamă și a doua oară la viață, prin Botez. În familie învățăm abecedarul credinței, învățăm că suntem și fiii lui Dumnezeu, nu numai ai trupului, adică ai părinților noștri; că suntem dăruiti de Dumnezeu părinților care ne-au născut și ne-au crescut, nu numai pentru lumea aceasta. Familia este pentru noi începutul Raiului, locul în care învățăm dragostea lui Dumnezeu revărsată peste noi prin dragostea părintească, locul în care primim arvuna Împărăției cerului pentru care părinții ne-au Botezat, primindu-ne din nou în brațele lor, renăscuți „din apă și din Duhul Sfânt”. La Botez suntem duși noi, cei pământești, dar părinții ne primesc înapoi cerești. Suntem duși muritori, și ne întoarcem plini de viață, Viața Însăși sălășluindu-se în noi. Suntem duși cu moștenirea morții în noi, suntem primiți înapoi cu moștenirea vieții, Hristos Însuși Dătătorul de viață sălășluindu-Se în noi. În acest sens lucrează Dumnezeu prin Botez, ca să ne redea ceea ce am pierdut prin păcatul din început și să ne dăruiască din belșug: viața.

Iubiți credincioși,
Vedem astăzi cât de mare este rolul familiei, întemeiată pe piatra credinței, atât în viața Bisericii cât și a societății în care trăim. În familie, prin Biserică, primim credința mântuitoare. Însă în același timp vedem și cât de puțin ne cunoaștem uneori propria noastră credință și cât de necesar este să o aprofundăm pentru a o putea la rândul nostru transmite și generațiilor de după noi, mai ales aici în Apusul Europei, unde credința scade în intensitate, plini fiind de grijile cele trecătoare. Trăim într-o lume tot mai rece față de Cel Care astăzi S-a născut în ieslea din Betleem. Ne trezim într-o societate care-I sărbătorește Nașterea, dar pe El, Cel sărbătorit, nu-L mai dorește. Dacă acum două mii de ani a fost doar o peșteră și o iesle care să-L primească, astăzi, „... pentru ieslea Lui / Betleem în lume nu-i”, cum spune colinda

noastră. Însă nici Hristos nu o mai vrea pe aceea, ci dorește și tânjește după inimile noastre. De aceea, să fim părinți adevărați pentru copiii noștri și să le arătăm și prin cuvânt și prin fapta noastră pe Cel Care poate schimba frigul cel lăuntric în căldură cerească nesfârșită, Care poate schimba ura în iubire, Care poate schimba timpul în veșnicie, Care poate schimba întunericul în lumină, Care poate face din inima împietrită o inimă primitoare, Care poate să vindece rănille cele ascunse, Care poate să mă iubească pe mine cel ce iubesc atât de puțin, Care poate schimba moartea în viață, pe Cel Care poate face din inimi, prin Nașterea Lui, ceruri.

Cel Care astăzi Se naște, Hristos Domnul, să ne binecuvinteze și să ne dăruiască un An Nou cu împliniri și bucurii.

† Mitropolitul Iosif

Paris, Nașterea Domnului

„Nașterea Ta, Hristoase, Dumnezeu nostru, răsărit-a lumii Lumina cunoștinței; că întru dânsa cei ce slujeau stelelor, de la stea s-au învățat să se închine Ție, Soarelui dreptății, și să Te cunoască pe Tine, Răsăritul cel de sus, Doamne, slavă Ție”
(*Troparul Nasterii Domnului*)

“Taină minunată și neobișnuită văd, cer fiind peștera, scaun de heruvimi Fecioara, ieslea sălășluire, întru care S-a culcat Cel neîncăput, Hristos-Dumnezeu, pe Care, laudându-L Îl mărim.” (*Cântarea a IX-a, Catavasiile Crăciunului*)

Un Prunc Sfânt
de Valeriu Gafencu

Un Prunc Sfânt Se naște
În noaptea-nstelată
Din Sfânta Fecioară și Duhul cel Sfânt;
Al Tatălui drept Cuvânt
Coboară azi pe pământ
Făclie pe veci luminată.

În noaptea Crăciunului alb și senin
O Mamă cu Pruncul la sân,
Curată-n iubire,
Pornește-n uimire,
Plinindu-se Buna-Vestire,
Pe căi troienite de viscol și vânt.

Cu sufletul plin de avânt
Veniți de departe
Cu inimi plecate

Se-nchină Împăratului Sfânt.
O stea călătoare de la răsărit
Cu iepele albe, de-argint,
Alunecă lin
Pe-albastrul senin
Al cerului viu înflorit.

2012 este „Anul Nicolae Steinhardt”

Se împlinesc 100 de ani de la nașterea smeritului Monah Nicolae Delarohia, una dintre personalitățile de primă mărime ale spiritualității și culturii românești.

CAZUL ZAHEU (la Duminica a 32-a după Rusalii)

„Iisuse, Cel ce ai înviat din morți, Înviază și sufletele noastre” (Acatistul Învierii Domnului).

Zaheu a fost ticălos. De lucrul acesta se cuvine să fim ferm convinși și pe acesta trebuie să-l avem mai întâi în vedere, dacă ne este vrerea să talmăcim în adâncime textul evanghelic (Luca 19, 2 și urm.) unde el este pomenit.

(...)În interval de câteva ceasuri, Zaheu nu numai că se vindecase de patima bănească (de fapt consecutivă unei patologii mai cuprinzătoare), ci devenise un alt ins; nu pierise numai arghirofilia, se cutremuraseră înseși profunzimile ființei sale. **Și aceasta este minunea: dispariția omului vechi și ivirea omului nou.**

Și tot aceasta, în general vorbind, este marea și uimitoarea minune a lui Iisus Hristos.

Minunea cea mare și fără seamăn aceasta este: prefacerea totală a omului, săvârșită atât în vremea cât a trăit El pe pământ cât și după înălțarea Sa la cer, de-a lungul veacurilor, prin șirul practic infinit de mucenici, sfinți, convertiți și transfigurați.

Este metanoia, pe care am numit-o: totala dezintegrare a omului păcătos și imediata lui metamorfozare în subiect de jertfă. Iată cea mai uluitoare minune a Domnului, neîntrecută, care pe toate celelalte le lasă în urmă și le pune în umbră, oricât de cutremurătoare ar fi și ele. Dar metanoia, pentru cine știe ce este viața și cunoaște firea omenească, se arată cu mult deasupra frângerii legilor naturale de către Mântuitorul. Căci legile naturii sunt deterministe, cauzale și pasive și se supun Făcătorului lor, pe când ființa înzestrată cu darul gândirii și conștiinței este liberă și, pentru a-i determina schimbarea, divinitatea însăși are de înfruntat dreptul de liberă alegere dăruit omului. De data aceasta, ea nu poruncește, scurt, ci numai acționează pe calea harului îndrumător. Este nevoie în lumea morală, din partea divinității, de o lucrare energetică mai subtilă și mai radicală decât în lumea fizică, în a slobozeniei decât în a legităților. **Așa fiind, Hristos poate face din cel mai din urmă și mai înrăit întru păcate, un om nou.**

Hristos nu este numai bun, milostiv și smerit cu inima, ci e și puternic (Luca 5, 24) pentru a vindeca tot soiul de boli și beteșuguri trupești, dar lucrările acestea pălesc în fața mării minuni a prefacerii omului.

Ea dă dovadă în chip incontestabil și irezistibil despre atotputernicia și divinitatea Celui ce o săvârșește. Căci împărăția lui Dumnezeu nu este în cuvânt, ci în putere (I Cor. 4, 20).

Prin cuvântul-putere al lui Hristos (în filosofia profană Alfred Fouillee a conceput idei-forțe), omul cel vechi moare, se naște un om nou, viu întru Domnul, un om scos din robia păcatului și de sub stăpânirea satanei, cumpănit de alte coordonate psihice și etice. N-a intervenit vreun element material, nimic faptic, nici o acțiune a celor de pe țărmul creațiunii: misterul e deplin și se produce între cer și pământ, în acel spațiu magnetic dintre cei doi electrozi cosmici supraîncărcați, în zona transdetectabilă de dincolo de orice coercițiune și silire, **consecința**

fiind că insul își impune sieși un mod de viață, o scară de valori și o trezvie a cugetului.

El poate spune acum: „Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi. La loc cu pășune, acolo m-a sălășluit; la apa odihnei m-a hrănit. Sufletul meu l-a întors, povățuitu-m-a pe căile dreptății pentru numele Lui” (Psalmul 22, 1-3), sau poate conjuga la timpul prezent: „Stropi-mă-vei cu isop și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vărtos decât zăpada mă voi albi” (Psalmul 50, 8).

Puterea Domnului de a replămădi omul vechi și de a făuri dintr-însul o ființă nouă s-a dovedit și la chemarea lui Levi-Matei (un vameș și el), a lui Saul-Pavel pe drumul Damascului, a Mariei-Magdalena (sau a femeii ori femeilor păcătoase), a tâlharului celui bun de pe cruce.

Aproape la fel se petrec lucrurile cu femeia samarineancă, orbul din naștere, demonizatul din ținutul Gherghesenilor, al celui de-al zecelea lepros și alți tămăduiți care de-îndată Îl urmează, preamărindu-L pe Hristos (fără a pierde însă din vedere că în aceste cazuri din urmă, metanoia cunoaște și temeieri explicative, o logică omenească izvorâtă din recunoștință).

„Deci, dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă”, spune Apostolul (II Cor. 5, 17); omul vechi a murit împreună cu faptele lui. Și ne-am îmbrăcat în cel nou, dezbrăcându-ne și dezpovărându-ne de viețuirea cea veche.

Hristos ne înnoiește întru totul, ne îmbracă în omul nou, ne face fii ai luminii, ca semn și izvor de naștere: „Să vă dezbrăcați de viețuirea voastră de mai înainte, de omul cel vechi, care se strică prin poftele amăgitoare; și să vă înnoiți în duhul vieții voastre; și să vă îmbrăcați în omul cel nou, cel după Dumnezeu, zidit în dreptatea și sfințenia adevărului” (Efes. 4, 22-24).

Puterea lui Hristos se vedește mai ales prin învierea celor vii, prin trecerea lor de la întuneric, robie, deznădejde și păcătoșenie, la libertate, lumină și bucurie: „Fiindcă v-ați dezbrăcat de omul cel vechi dimpreună cu faptele lui și v-ați îmbrăcat în cel nou, care se înnoiește, spre deplină cunoștință, după chipul Celui ce l-a zidit” (Coloseni 3, 9-10).

Cuvântul „îmbrăcat” nu face referire la o acțiune de suprafață, ci are sens de „contopit cu”, fiind sinonim cu „întrupat”, ca și în cutremurătoarea formulă: „Câți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat”. Sfântul Apostol Pavel subliniază „baia nașterii celei de-a doua prin înnoirea Duhului Sfânt” (Tit 3, 3-7), iar Sfântul Apostol Petru scria: „Fiind născuți din nou... prin cuvântul lui Dumnezeu cel viu și care rămâne în veac” (I Petru 1, 23).

Celui mort în păcate, Domnul îi spune: fii viu; și-l răpește de sub stăpânirea morții spre a-l da vieții, iar celui acum viu îi rostește: mori vieții acesteia trecătoare spre a fi viu întru Mine.

Prin botez și prin pocăință, Hristos refăurește făptura cea veche, pe omul unei lumi care aparent este aceeași, dar care ia cu totul altă înfățișare și poartă cu totul alte sensuri pentru cel căruia i s-au deschis ochii inimii și cugetul.

Botezul este cu adevărat o sfântă și înfricoșătoare taină, câtuși de puțin o simplă ceremonie, ci actul care face din cel botezat o altă ființă.

(continuarea la pagina 7)

Taina Întrupării reflectată în colindele românești tradiționale

Datina colindatului pe la casele oamenilor este foarte veche, coborând până-n timpurile formării poporului român, adică din secolul I, din momentul în care, prin părțile Dobrogei, a trecut Sfântul Apostol Andrei, împlinindu-și misiunea de evanghelizare și încreștinare a populației care trăia aici.

De aceea, colindele ne vin din adânc de istorie creștină și românească.

Din punct de vedere etimologic, cuvântul *colind* derivă din latinescul *colo-colare*, care înseamnă „ceea ce trebuie respectat, cinstit“.

Colindul este un gen de cântec popular, dintre cele mai vechi la români. Cunoaștem și colinde cu caracter profan. Dar colindele la care ne referim sunt acelea care au un conținut creștin. Trebuie să cunoaștem că multe dintre tradițiile și obiceiurile ancestrale au fost încreștinate. Tot astfel și unele colinde au fost îmbisericate dându-li-se un nou conținut creștin dat de textul care descoperă taina iconomiei Întrupării și Nașterii Fiului lui Dumnezeu.

Este de remarcat un lucru extrem de interesant, anume că aceste tradiții, venind din cel mai adânc timp istoric românesc, conțin totuși esența învățaturii creștine despre Mântuitorul.

Colindele, preluat de cine știe de când, cine știe de unde, cine știe de la cine, atunci la început, dar, în orice caz, foarte aproape de evenimentele care s-au petrecut în Țara Sfântă, au fost în permanență o predică orală, o cateheză transmisă din om în om, prin viu grai.

Însă, un aspect foarte important este acela că toate colindele se cântă. De aceea, învățătura transmisă prin colinde s-a răspândit foarte ușor, pentru că muzica face ca mesajul să fie mult mai ușor reținut, dar și trăit. Sonoritatea lor modală simplă a făcut ca aceste colinde să poată fi cântate de oameni de toate vârstele, de la copii până la cei mai în vârstă. Cuvintele sunt menite să se adreseze minții noastre, înțelegerii noastre. Melodia însă e menită să se adreseze inimii noastre.

Pe de o parte, ne luminează mintea, pe de alta ne impresionează inima și fac legătura dintre inimă și minte. Un alt aspect ar fi acela că toate colindele se cântă în cor, în comuniune, fiindcă persoanele care le cântă reprezintă ceteele de îngeri care au cântat la nașterea Mântuitorului în Betleem: „Slavă întru cei de sus Lui Dumnezeu, pe pământ pace, între oameni bunăvoire“ (Luca 2, 14). Ele se cântă în cor, în comuniune, pentru că ele reprezintă credința Bisericii, iar Biserica este adunarea oamenilor în iubirea Preasfintei Treimi.

După cuprinsul lor, colindele stau în strânsă legătură cu cântările și imnele bisericesti închinat de Sfinții Părinți sărbătorii dumnezeiești a Nașterii Domnului; stau în relație cu textul Sfintei Scripturi, fiindcă ne transmit în versuri simple și în miniaturi muzicale adevărul venirii pe pământ a Domnului nostru Iisus Hristos, prin Întruparea și Nașterea Sa de la Duhul Sfânt și din Fecioara Maria.

Astfel, colindele sunt ecoul popular și artistic al cântărilor bisericesti liturgice. Ele abundă în învățături trinitare, hristologice și mariologice. Colindele ni-L arată pe Hristos ca fiind pelerin. El umblă din casă-n casă, întrebându-ne prin glasul fiecărui colindător: Primiți colinda? Primiți colindătorii? Mai bine zis: Primiți taina iubirii lui Dumnezeu pentru voi? La această întrebare cei cărora li se colindă răspund: Primim!

Aceasta fiindcă Fiul lui Dumnezeu S-a născut pe pământ pentru noi și pentru a noastră mântuire, S-a făcut Om pentru ca pe om să-l îndumnezeiască, iar Nașterea Sa este darul iubirii Tatălui față de om și creația Sa. La iubire se răspunde tot cu iubire, cu bunăvoință și cu ospitalitate.

Acest lucru ni-l dezvăluie colindul „Iată vin colindători“, prin versurile sale: „Iată vin colindători, zorile-s dalbe, noaptea pe la cântători și v-aduc pe Dumnezeu“.

Tot acum facem și daruri celor care ne colindă vestea Nașterii Domnului, care se apropie, mulțumind pentru bucuria pe care ne-o aduc colindătorii, iar obiceiul de a dăruii câte ceva se sprijină pe fapta lui Dumnezeu care este Dăruitorul prin excelență, Cel Care ne-a dat Darul cel mai fără de preț, Darul mântuitor și înnoitor, pe Iisus Hristos Domnul.

După conținutul lor, colindele conțin într-un mod curat și destul de clar teologia Bisericii cuprinsă în Sfânta Scriptură și formulată de Sinoadele Ecumenice.

Din ele învățăm că „astăzi S-a născut Cel fără de început cum au spus proorocii“. El este mai înainte de veci, fără de început după dumnezeire, născut din veci din Tatăl, dar după trup născut din Fecioara Maria și de la Duhul Sfânt, împlinind cuvintele proorocilor de demult (O, ce veste minunată, Doamne a Tale cuvinte).

Însă, El Se naște dintr-o fecioară, Fecioara Maria, potrivit profeției din Isaia 7, 14: „Iată, Fecioara va lua în pântece și va naște Fiu și vor chema numele Lui Emanuel“. În colindul „Steaua sus răsare...“ se spune: „Că astăzi Curata, Prea nevinovata, Fecioara Maria naște pe Mesia“, iar din colindul „Nouă azi ne-a răsărit“ aflăm că: „Din Fecioară S-a născut Domnul Iisus Hristos și cu lapte S-a crescut Domnul Iisus Hristos“.

De Crăciun, preotul merge cu icoana Nașterii Domnului în casele creștinilor, arătând acestora că se apropie Lumina cea neapusă, Răsăritul Cel de sus.

Aceste colinde, într-un număr destul de mare la poporul nostru, demonstrează simțul estetic-artistic și sensibilitatea românului, care și-a cântat bucuriile și și-a plâns durerile și neliniștile tot prin cântec, dar mai ales, a știut să-L laude pe Dumnezeu în toate împrejurările istoriei sale continuu frământate.

Pentru noi, românii, colindele au și o însemnătate legată de limbă și neam, fiindcă prin colinde ne-am păstrat de-a lungul veacurilor limba. Nu avem alte documente de limbă românească mai vechi decât colindele și folclorul.

De aceea, să iubim în continuare colindele, să primim pe colindători, să încurajăm pe cei care cântă colindele noastre și să le transmitem mai departe, având în minte și în inimă caracterul lor sfânt și conștiința păstrării unității de limbă, precum și, fără îndoială, păstrarea unității de credință și a identității noastre naționale.

Pr. lect. dr. Zaharia Matei

Sursa: <http://www.ziarullumina.ro/articole/1107/0;31629;0;Invitatul-saptamanii-Taina-Întrupării-reflectată-in-colindele-romanesti-traditionale.html>

(continuarea din pagina 5)

La orice botez se deschid cerurile, oferind o sfântă și extraordinară bucurie. Dovadă și ospetele care în referatul evanghelic mai întotdeauna însoțesc convertirile: în casa lui Matei, în casa lui Zaheu...

Instantaneitate și veselie – iată principalele caracteristici ale nașterii din nou.

Ospățul – iată firescul accesoriu; potopul fericirii și al înnoirii – iată consecința imediată. **Pentru toți botezul lucrează la fel**, la orice vârstă, în toate cazurile când are loc nașterea de-a doua, adică aceea harică, spirituală. Fericii sunt cei care nu au rămas în întuneric și au văzut totuși lumina, mai devreme sau mai târziu.

Duhul e foc și fulger, o dată cu fiecare creștinare ia ființă un cer nou și un pământ nou. Uimirea, bucuria și binecuvântatul tremur al lui Zaheu nu vor fi fost mai puțin intense decât ale lui Adam în ziua a șasea a Facerii, când a deschis ochii și a contemplat zidirea.

Prin botez și metanoie (care e reîmbrăcare în haina curăției) **se dovedește puterea lui Hristos**. Pruncul creștinat (și observația e valabilă și pentru convertitul ulterior la credința în Hristos) nu mai este o simplă viețuitoare, înzestrată doar cu însușiri mintale superioare; el se naște a doua oară din apă și duh, precum i-a spus Domnul lui Nicodim, marcând net deosebirea dintre animalitate și omenire.

Procesul înnoirii implică atât interiorul celui renăscut cât și posibilitatea perceperii în alt sens a lumii morale, de parcă s-ar ridica văluri, s-ar risipi întunecimi și s-ar ivi temeieri nebănuite ale universului.

Să mulțumim cu toții, cu emoție adâncă și inimă voioasă, că suntem ai lui Hristos, fie de la naștere, fie de mai târziu, cu toții însă născuți din Duh, născuți de Sus, în numele lui Hristos Iisus, pentru vecie. Amin.

(din volumul "Dăruind vei dobândi", Editura Mănăstirii Rohia, 2006)

"Fecioara astăzi pe Cel mai presus de ființă naște și pământul peștera Celui neapropiat aduce. Îngerii cu păstoriile slavoslovesc și magii cu steaua călătoresc. Că pentru noi S-a născut prunc tânăr, Dumnezeu Cel mai înainte de veci."

(*Condacul Nașterii Domnului*)

"Tatăl a binevoit, Cuvântul trup S-a făcut și Fecioara a născut pe Dumnezeu Om. Steaua vestește, magii se închină, păstoriile se minunează și făptura se bucură"

(*Laudele Crăciunului*)

Colind de Crăciun
de Valeriu Gafencu

La fereastra robilor,
Cântă îngerii în cor
De cu seară până'n zori,
Au venit colindători,
Îngerii nemuritori,
Încărcați cu dalbe flori.

Cântă robii Domnului
Înjugăți cu jugul Lui
Pe malul Troțușului.
Dar cântarea lor e mută,
Că-i cu suferință smulsă
Și cu rugăciuni crescută.

Stă un copilăș în zare
Și privește cu mirare,
O fereastră de'nchisoare.
Lângă micul copilăș,
S'a oprit un îngerăș
Ce-i șoptește dragălaș.

Azi Crăciunul s'a mutat
Din palat, la închisoare
Unde-i Domnu'n temnițat.
Și copilul cel din zare
A venit la închisoare
Să trăiască praznic mare.

Refren:
Lăsați copiii să vină
Să-mi aducă din grădină,
Dalbe flori de sărbători,
Dalbe, dalbe flori.

Refren: ...

Refren: ...

În orașul Viflaim

În orașul Viflaim (bis)
Veniți creștini să vedem,
Căci astăzi ni s-a împlinit (bis)
Ceea ce-a fost proorocit.
Că se va naște Hristos (bis)
Mesia chip luminos,
Din Fecioara Maria (bis)

Și din neamul lui Avraam.
Trei crai de la răsărit (bis)
Să se-nchine au venit,
Daruri scumpe aducând (bis)
Și lui Iisus tot cântând:
Culcă-te, Împărat ceresc, (bis)
În sălaș dobitocesc,

Te culcă pe fân uscat (bis)
De îngeri înconjurat.
Și de acum până-n vecie (bis)
Tuturora să vă fie
Nașterea-ntru bucurie (bis)
Amin, Doamne, slavă Ție.

Anul 2012 a fost declarat de Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române ca “An omagial al Sfântului Maslu și al îngrijirii bolnavilor”

Taina Sfântului Maslu

«Este cineva bolnav între voi ? Să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. Și rugăciunea credinței va mântui pe cel bolnav și Domnul îl va ridica, și de va fi făcut păcate se vor ierta lui».
(Iacov 5, 14-15)

Este una din cele șapte Sfinte Taine ale Bisericii în care, prin rugăciunile preoților și ungerea cu untdelemn sfințit, se împărtășește credincioșilor harul vindecării trupesti și sufletești, precum și iertarea păcatelor.

Denumirea este de origine slavă (масло/maslo = untdelemn), grecii o numesc ευχέλαιον, adică rugăciunea untdelemnului, iar rusii o denumesc Святой елей (Sviatii Eléa), adică Untdelemn sfânt.

În Biserica romano-catolică se utiliza în vechime denumirea de *extrema unctio* (ungerea cea mai de pe urmă), pentru că se administra numai muribunzilor, însă după Conciliul II Vatican (1962-1965) s-au apropiat de concepția și practica ortodoxă și folosesc denumirea de *ungerea bolnavilor*; în Biserica reformată nu există această Taină.

Nu avem în Sfânta Scriptură un text precis, care să ne indice instituirea Tainei de către Mântuitorul Hristos, dar avem dovezi clare că Sfinții Apostoli practicau această Taină: «Și ieșind ei (Apostolii) au propovăduit tuturor să se pocăiască. Și scoteau afară demoni mulți și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și-i făceau sănătoși». (Marcu 6, 12-13). Ritul liturgic era extrem de simplu în vremea Apostolilor, dar avea același rol taumaturgic.

Primitorul Sfintei Taine poate fi orice credincios, ce suferă trupestă sau sufletește și nu numai o singură dată, ci ori de câte ori este nevoie.

Săvârșitorii sunt arhieriei și preoții, minimum doi (în cazuri speciale se poate săvârși și de un singur preot), și asta nu numai în baza textului de la Iacov (5, 14-15), ci și pentru că Sf. Maslu este prin excelență Taina vindecării prin comuniunea iubitoare a credincioșilor.

Materia Tainei este untdelemnul adus de credincioși și sfințit

de slujitori printr-o rugăciune rostită de șapte ori: «Doamne, Care cu mila și cu îndurărilor Tale tămăduiești zdrobirile sufletelor și ale trupurilor noastre, Însuși, Stăpâne, sfințește untdelemnul acesta, ca să fie celor ce se vor unge din el spre tămăduire și spre izbăvirea de toată patima și întinărirea trupului și a sufletului și de toată răutatea. Ca și întru aceasta să se preaslăvească preasfânt numele Tău, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin». Untdelemnul sfințit la Sfânta Taină trebuie păstrat și utilizat cu grijă, el poate fi pus în candelă și chiar consumat în zile de post.

Locul și timpul săvârșirii: Taina se poate săvârși fie în Biserică, pentru mai mulți credincioși (Maslul de obște), fie la casa credinciosului care solicită; se poate face oricând este nevoie.

Rânduiala slujbei este alcătuită dintr-o împletire de pericope apostolice, evanghelice, rugăciuni și ectenii, fiecare în număr de șapte și culminează cu ungerea credincioșilor de către slujitori.

Formula ungerii o reprezintă rugăciunea: «Părinte Sfinte, doctorul sufletelor și al trupurilor...tămăduiește pe robul Tău acesta...(numele)...».

Efectele Tainei sunt vindecarea de boala sufletească și trupestă, împreună cu iertarea păcatelor; această iertare nu o suplinește pe cea din Taina Spovedaniei, pentru că se referă în special la suferințele trupesti sau sufletești ale omului ca ființă comunitară și nu ca persoană distinctă.

Untdelemnul sfințit este simbol al îndurării divine și totodată medicament, mijloc de însănătoșire, întrebuințat în acest scop încă din vechime (Luca 10, 34).

Despre Taina Sfântului Maslu au scris Sf. Irineu, Sf. Vasile cel Mare, Sf. Ioan Gură de Aur și alți Părinți ai Bisericii. Sf. Simeon al Tesalonicului în lucrarea «Pentru Sfântul Maslu» îndeamnă ca «fiecare creștin să se nevoiască a-și face maslu», iar teologul Paul Evdochimov explică acest îndemn, spunând că «orice om este virtualmente bolnav și muritor» (L'Orthodoxie, p. 298-299).

Prin puterea Duhului Sfânt și pe temeiul credinței Mântuitorul Hristos a dat acest dar al vindecării Sfinților Apostoli și prin ei sfințiților slujitori, îndemnându-i «să scoată duhurile necurate și să tămăduiască orice boală și orice neputință»(Matei 10, 1).

Dragostea și credința puternică, exprimate de rugăciune și prezența participanților, fac de fapt vizibilă prezența și lucrarea lui Hristos prin această Sfântă Taină.

Rugăciune: «Părinte Sfinte, Doctorul sufletelor și al trupurilor, Care ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău, Domnul nostru Iisus Hristos, să vindece toată boala și să răscumpere din moarte, tămăduiește pe robul Tău acesta

«(N) de neputința trupească și sufletească ce l-a cuprins și-l dă să vieze prin harul Hristosului Tău; pentru rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre, Născătoarei de Dumnezeu și pururea Fecioarei Maria; cu puterea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci; cu folosirile cinstitelor, cereștilor celor fără de trup puteri; pentru rugăciunile cinstitului, măritului, proorocului, Înaintemergătorului și Botezătorului Ioan; ale Sfinților, măriților și întru tot lăudaților Apostoli; ale Sfinților, măriților și bunilor biruitori Mucenici; ale Sfinților și de Dumnezeu purtătorilor noștri Părinți; ale Sfinților și tămăduitorilor doctori fără de arginți Cosma și Damian, Chir și Ioan, Pantelimon și Ermolae, Samson și Diomid, Mochie și Anichit, Talaleu și Trifon; ale Sfinților, dreptilor și dumnezeieștilor părinți Ioachim și Ana și cu ale tuturor Sfinților. Că Tu ești Izvorul tămăduirilor, Dumnezeule, Dumnezeul nostru, și Tie slavă înălțăm împreună și Unuia-Născut Fiului Tău și Preasfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.»

«Cel ce ai poruncit ca cei bolnavi să cheme pe sfinții Tăi slujitori și să se tămăduiască prin rugăciunile lor și prin ungera cu untdelemnul Tău, Iubitorule de oameni Hristoase, mântuiește cu mila Ta pe acesta ce pătimește.» (Canonul slujbei, cântarea a IV-a)

«Tu, Mântuitorule, Cel ce ești singurul Dumnezeu, Care cu mila și cu îndurărilor Tale tămăduiești tuturor patimile sufletelor și zdrobirile trupurilor, Însuți vindecă și pe acesta ce pătimește în neputințe, tămăduindu-l.» (Canonul slujbei, cântarea a VII-a)

«Ai dat harul Tău prin Apostolii Tăi, lesne Iertătorule și Iubitorule de oameni, ca să tămăduiască cu untdelemnul Tău cel sfânt rănile și bolile tuturor. Pentru aceasta și acum, ca un Îndurat, pe cel ce vine cu credință sfințește-l, miluiește-l, tămăduiește-l prin untdelemnul Tău de toată neputința și-l învrednicește, Doamne, de desfătarea Ta cea nesticăcioasă.» (Laudele slujbei)

Bibliografie :

- Noul Testament cu Psalmii, București, 1972
- Molitfelnicul, București, 1992
- Pr. Prof. Dr. Ene Braniște, Liturgica Specială, București, 2002
- Pr. Dr. George Remete, Dogmatica Ortodoxă, Alba-Iulia, 1996
- Arhim. Ilie Cleopa, Călăuză în credința ortodoxă, Galați, 1991

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

Colinde, colinde

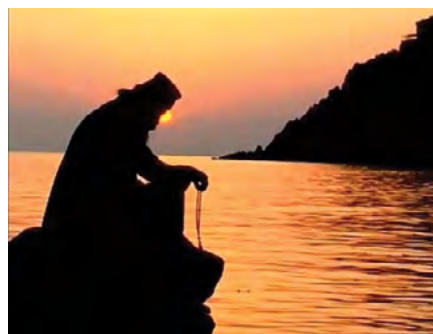
de Mihai Eminescu

Colinde, colinde,
E vremea colindelor,
Căci gheața se 'ntinde
Asemeni oglinzilor.
Și tremură brazii
Mișcând ramurile,

Căci noaptea de azi-i
Când scânteie stelele.
Se bucur copiii,
Copiii și fetele,
De dragul Mariei
Își piaptână pletele...

De dragul Mariei
Și al Mântuitorului
Lucește pe ceruri
O stea călătorului.

Rugăciunea de fiecare zi a Sfântului Ierarh Filaret al Moscovei

«Doamne, nu știi ce să cer de la Tine. Tu Unul știi de ce am nevoie, Tu mă iubești pe mine mai mult decât pot să Te iubesc eu pe Tine. Părinte Sfinte, dă robului Tău cele ce singur nu știe a le cere. Nu îndrăznesc să cer nici cruce, nici mîngăiere: numai stau înaintea Ta. Inima mea e deschisă Ție; Tu vezi trebuințele mele pe care nu le știi eu. Vezi și fă după mila Ta. Lovește-mă și mă tămăduiește, doboară-mă și mă ridică. Mă cutremur și tac cu evlavie înaintea voinței Tale sfinte și a căilor Tale celor nepătrunse pentru mine. Mă aduc Ție jertfă, nu am altă dorință decât numai să fac voia Ta; învață-mă să mă rog, Singur roagă-Te în mine! Amin.»

Sfeștania și locul ei în viața noastră

Pentru a sfinți viața omului, Biserica a alcătuit rugăciuni specifice pentru majoritatea trebuințelor și nevoilor de care acesta nu poate fi lipsit. Așa cum viața noastră este sfințită prin primirea sfințelor și de viață făcătoarelor Taine, în același fel este necesar ca lucrurile de care ne folosim pe acest pământ să fie sfințite și binecuvântate.

Din moment ce omul construiește case pentru a locui, este necesar ca încă de la punerea temeliei să cheme preotul pentru a săvârși slujba de sfințire a apei pentru a stropi și binecuvânta lucrările de început pentru construirea casei. În acest sens, el rostește și o rugăciune prin care se cheamă ajutorul lui Dumnezeu ca nici o întâmplare rea să nu împiedice zidirea noii locuințe. Această rânduială este numită în rânduiala Bisericii noastre “sfeștanie” și cuprinde, așa cum am amintit, sfințirea apei, stropirea cu apă sfințită a celor prezenți și a tuturor camerelor, sfințirea uleiului și ungera cu el a pereților casei, precum și rugăciuni pentru ocrotirea și binele noii clădiri și pentru sănătatea trupeză și sufletească a celor ce “cu dragoste și cu frică de Dumnezeu vor locui întru dânsa”.

Apa sfințită de preot poartă în ea puterea curățitoare și

sfințitoare a harului dumnezeiesc. Când face sfințirea apei, preotul se roagă pentru ca: “apa aceasta să se sfințească cu puterea, cu lucrarea și cu pogorârea Sfântului Duh, pentru ca să se pogoare peste ea lucrarea cea curățitoare a Treimii celei mai presus de fire, pentru ca să fie tămăduitoare sufletelor și trupurilor și izgonitoare a toată puterea cea potrivnică și pentru ca prin gustarea și stropirea cu apă sfințită să ne trimită Dumnezeu

binecuvântarea Sa, care spală întinăciunea patimilor” (Molitfelnic).

Prin stropirea noii locuințe, duhurile cele viclene din tot locul se alungă, se iartă păcatele cele mici de peste toate zilele, adică nălucirile diavolești și gândurile cele rele, mintea se curățește de lucrurile cele spurcate și se îndreaptă spre rugăciune, bolile le alungă, iar cei care locuiesc acolo dobândesc sănătate sufletească și trupeză. Toți cei care o primesc cu credință iau sfințenie și binecuvântare.

“Omul sfințește locul!”

În legătură cu cele de mai sus, tradiția populară a păstrat o zicală transmisă și folosită până astăzi: “Omul sfințește locul!”. Într-adevăr, omul sfințește locul, dar tot el este cel care îl întinează, care îl urățește sau îl murdărește prin păcatele sale. Să ne amintim că păcatul protopărinților Adam și Eva a adus cu sine și o tulburare a creației întregi: pământul, care până atunci rodea numai lucruri folositoare și frumoase, a

început a rodi “spini și pălămidă” (Fac. 3, 18). Dacă păcatul sau oricare alt lucru urât îl îndepărtează pe om de Dumnezeu și de binefacerile care izvorăsc din apropierea cu El, curățirea, sfințirea și a mediului care-l înconjoară îl reașază pe acesta în binefacerile pe care le-a pierdut și îndepărtează răul de la dânsul.

Legat de momentul în care preotul poate săvârși slujba **sfeștaniei**, trebuie să spunem că este legat de dorința credinciosului, mai bine spus “oricând acesta cere” săvârșirea acestei slujbe. **Așadar, ori de câte ori credinciosul simte nevoia curățirii și sfințirii casei**, așa cum simte nevoia ușurării și curățirii de păcate prin Spovedanie, el poate chema preotul pentru săvârșirea acestei slujbe.

În orice caz, **fiecare creștin ar trebui să se îngrijească măcar o dată pe an pentru primirea acestei binecuvântări.**

Pentru că este trup și suflet, pentru că are o constituție psihosomatică cum spunem (psihi - suflet, soma - trup), omul are nevoie de această îngemănare a spiritului cu a materialului, caută semne materiale în care să se descopere prezența și lucrarea harului dumnezeiesc. De aceea, Dumnezeu a rânduit ca omul să se împărtășească de harul și puterea Sa dumnezeiască prin mijlocirea elementelor din lumea creată. În felul acesta, ne împărtășim de Trupul și Sângele lui Hristos prin pâine și vinul euharistic, primim lucrarea harului Duhului Sfânt prin gustarea sau stropirea cu apă sfințită sau prin untdelemn sfințit etc.

Două rânduieli complementare

Sfânta Biserică a stabilit ca sfințirea caselor credincioșilor să se facă prin două rânduieli de slujbă distincte, care nu se exclud una pe alta, ci se completează reciproc. Prima dintre ele este **stropirea caselor cu Agheasmă Mare** în ajunul praznicului Bobotezei. La fel de importantă este și cea de a doua rânduială, și anume **slujba sfeștaniei** sau a Aghesmei mici, care se săvârșește la mutarea în casă nouă și se repetă în fiecare an sau chiar mai des, atunci când lucrarea răului își face simțită prezența în locuință. Prin urmare, putem spune că **prin sfințirea casei ne așezăm locuința sub oblăduirea lui Dumnezeu**. Casa nesfințită, la fel ca omul nebotezat, poate deveni sălaș vrăjmașilor diavoli, care pot fi alungați și scoși afară prin puterea sfințitoare a rugăciunilor preotului.

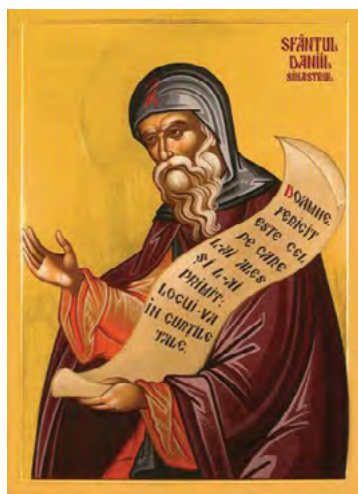

Pr. Daniel Mohanu

(Sursa: <http://www.ziarullumina.ro/articole;2103;1;76059;0;Sfeștania-si-locul-ei-in-viata-noastra.html>)

Sfântul Cuvios Daniil Sisastrul (18 decembrie)^[1]

Acesta a fost unul din cei mai mari pustnici pe care i-a cunoscut pământul Moldovei. S-a născut pe la începutul sec. al XV-lea, într-un sat din apropierea orașului Rădăuți, primind din botez numele de Dumitru. Părinții săi erau simpli țărani evlavioși, cu toate că există și teorii potrivit cărora părinții săi erau un neam ales, din rândul căruia se ridicase și mitropolitul Grigorie Roșca.^[2]

Muncind pe moșia episcopiei Rădăuților, tânărul Dumitru

a cunoscut călugări și slujitori bisericești, de la care a primit multe învățături creștinești, astfel că el se simțea atras de viața monahală. De aceea, va îmbrăca haina monahală la mănăstirea pe lângă care se născuse, primind numele de David. După o perioadă de ascultare la biserica Sfântul Nicolae din Rădăuți, dornic de desăvârșire, călugărul David va pleca de la Rădăuți, poposind la schitul Sfântul Lavrentie, de la Laura, un sat situat la 5-6 kilometri de Putna. Aici va primi ascultarea de a împleti coșuri de nuiele. După o vreme va îmbrăca schima cea mare, primind numele de Daniil, și se va retrage în munte, într-un loc tainic, pe o stâncă de pe malul pârâului Vișeu. Aici va dăltui, cu multă trudă, un paraclis, iar dedesubt, o chilie.

Sârguința acestui ostaș al lui Hristos era binecunoscută la scaunul mitropolitan al Sucevei, și chiar și la curtea domnească a țării. Se spune că încă din vremea copilăriei sale, Ștefan cel Mare venea la chilia Sfântului, pentru a primi povești și îndrumări, obicei pe care l-a păstrat și în timpul domniei sale.^[3] Înduplecat de Daniil, domnitorul va lua hotărârea de a zidi, în apropierea chiliei sale, mănăstirea Putna, cu hramul „Adormirea Maicii Domnului”.^[4] La această mănăstire se află păstrat un deget (arătător), îmbrăcat cu ferecături de argint, care, potrivit tradiției, este al Cuviosului. Cu acest deget ar fi arătat Cuviosul domnitorului locul cel mai bun pentru ridicarea ctitoriei sale.

În condițiile vieții zgomotoase care apăruse pe valea Putnei, sihăstria Cuviosului era tot mai des tulburată de oameni, astfel că acesta nu mai avea liniștea pe care și-o dorea. Auzind, în 1477, și faptul că voievodul, clericii și credincioșii plănuiau instalarea sa ca mitropolit, în locul mitropolitului Teoctist I, care se mutase la Domnul, Cuviosul, călăuzit de duhul smereniei, a trecut munții spre miazăzi și s-a oprit într-un loc liniștit de pe

malul Voronețului, asemănător cu acela de pe malul Vișeuului, pe o stâncă numită Șoimul. Printre ucenicii care îi va avea aici se va număra și viitorul mitropolit Grigorie Roșca. Tot aici va veni, în vremuri de restriște și de cumpănă, și vechiul și însemnatul lui ucenic, Ștefan cel Mare.

De asemenea, datorită mulțimii ucenicilor săi, Cuviosul va sta la originea unei mișcări isihaste, care s-a răspândit la mănăstirile și schiturile din zonă. Prin harul lui Dumnezeu, el primise darul vindecărilor, al alungării demonilor și al sfătuirilor și alinărilor pentru cei ce se aflau în suferință.

S-a afirmat că Daniil Sisastrul ar fi condus, în ultimii ani ai vieții sale, mănăstirea Voroneț, în calitate de stareț. Această teorie nu are un temei istoric sigur, deoarece în acea perioadă, conducătorul unei mănăstiri era menționat cu titulatura de „egumen” și nu cu aceea de „stareț”. Este drept că unele documente ale sec. al XVI-lea vorbesc despre Cuvios ca fiind „sfântul stareț”, dar această titulatură face referire mai degrabă la calitatea de părinte duhovnicesc al ucenicilor și fraților din mănăstire. În plus este greu de crezut că la aceea vârstă a bătrâneții ar fi primit „deșertăciunea” de care fugise la anii tinereții.

Cuviosul a fost înmormântat în partea sudică a pronaosului bisericii mănăstirii Voroneț. Mormântul său este acoperit de o lespede de gresie groasă, cu o inscripție, care însă nu conține nici o indicație în legătură cu data trecerii Sfântului la cele veșnice. Pentru identificarea înfățișării exterioare și a fizionomiei sale morale, putem cerceta câteva reprezentări ale Sfântului, care au fost descoperite de-a lungul vremii.

Mai întâi, este vorba despre fresca de pe fațada sudică a pridvorului bisericii mănăstirii Voroneț, în care Daniil apare alături de mitropolitul Grigorie Roșca. Apoi, chipul Cuviosului apare într-un Tetraevanghel, dăruit mănăstirii Voroneț, de mitropolitul Grigorie Roșca. Din studierea acestor două reprezentări ale Cuviosului putem trage concluzia că viața sihastrului a fost așa de pilduitoare, încât în practica mănăstirească zilnică de la Voroneț, el era cinstit ca sfânt, mai mult, ca ocrotitor și hram al mănăstirii. De aceea, el va fi numit de timpuriu și Daniil de la Voroneț, sau Sfântul părinte Daniil cel Nou.

Este adevărat că prima parte a vieții sale este învăluită de tradiții și legende generate, amplificate cu unele exagerări și răspândite de adâncă evlavie a dreptcredincioșilor, dar mărturiile istorice atestă, fără îndoială, că Daniil Sisastrul a fost un fiu ales al Bisericii, o flacăra nestinsă a Ortodoxiei.

Sursa: <http://www.ortodoxia.md/proloagele-sfintilor-si-a-sfintelor/69-proloagele-sfintilor-i-a-sfintelor/3749-cuviosul-daniil-sisastrul>

“Întru tine, Părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând Crucea, ai urmat lui Hristos și lucrând ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător, ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta, cu îngerii împreună se bucură, Cuvioase Părinte Daniil, duhul tău.” (Troparul Sfântului Daniil)

^[1] Pr. Scarlat Porcescu, *Sfântul Daniil Sisastrul*, în vol. „Sfinți români și apărători...”, Ed. IBMBOR, București 1987, p.319.

^[2] Constantin Turcul, *Daniil Sisastrul*, în „Studii și cercetări istorice”, Iași, XX, (1947), p. 253, apud Pr. Scarlat Porcescu, op. cit., p. 320.

^[3] Arhim. Nestor Vornicescu, *Ștefan cel Mare și Daniil Sisastrul*, în M. M. S, XLII (1966), nr. 7-8, p. 567.

^[4] *Ibidem*, p. 568.

Pagina Învățăcelului

Școala Parohială Zürich

A trecut încă un an pentru Școala Parohială din Zürich, an în care proiectele creative coordonate de doamna Eleni Regli au adus multă bucurie copiilor.

Din august 2012 am început un nou an școlar, cu rugăciunea de binecuvântare a părintelui, dorind să continuăm frumoasa tradiție a școlii noastre. Cu multă dragoste și bucurie îi așteptăm pe copii în fiecare duminică, începând cu

ora 10.30, pentru a discuta și a învăța noțiunile de bază ale credinței noastre și a trage învățămintele de mare folos, care izvorăsc din sărbătorile rânduite de Biserica noastră. Toate acestea le vom și trăi concret, participând la momentele importante ale Sfintei Liturghii în biserică. Orele de religie se vor împleti cu noțiuni de limba română și de istorie a țării noastre, pentru a ne îmbogăți astfel în cunoașterea culturii române.

Vom învăța despre puterea și bunătatea nemărginite ale lui Dumnezeu descoperite nouă în necuprinsa taină a Răstignirii și a Învierii Domnului Iisus, despre cum Sfinții au descoperit această taină a smereniei și au renunțat la toate strălucirile lumii acesteia pentru a fi cu Domnul Iisus. Pentru aceasta ei au primit o putere atât de mare încât ne pot auzi rugăciunile și ne pot răspunde la ele. Vom vorbi despre adâncă grijă pe care Maica Domnului o are pentru toți oamenii credincioși și despre cum să ne rugăm Maicii Domnului și cum să ne așezăm sub Sfântul ei Acoperământ. Vom învăța și despre îngeri, cine sunt ei și care este rolul lor în viața noastră. Într-un cuvânt, vom descoperi, privind prin ochii purității copilăriei, tainele adânci care fac din viața creștină o viață trăită în împărăția lui Dumnezeu, alături de îngerii și sfinții Lui.

Anemone Maxim și Ioana Monica Mereu

Serbarea Hramului Parohiei Sfântul Nicolae Zürich, 2012

Serbarea copiilor va avea loc și anul acesta la sărbătoarea hramului parohiei noastre. Versurile dedicate bunătății Sfântului Nicolae se vor împleti cu delicatețea minunatelor colinde românești și cu frumusețea straielor populare. Ne vom pregăti astfel cu toții, și anul acesta, pentru întâmpinarea evenimentului care a unit cerul cu pământul, Nașterea Domnului!

Moș Nicolae

de Niculina Mureșan

An de an, în prag de iarnă
La toți copilașii buni
Ajunge Moș Nicolae.
Știți să-i spuneți
rugăciuni?

Dar o colindă frumoasă
Câți din voi ați învățat?
Moșul e bătrân, dar știe
Când voi nu ați ascultat.

El așteaptă să promiteți
Că veți fi buni și cuminți,
Nu-i veți supăra pe îngeri,
Veți asculta de părinți.

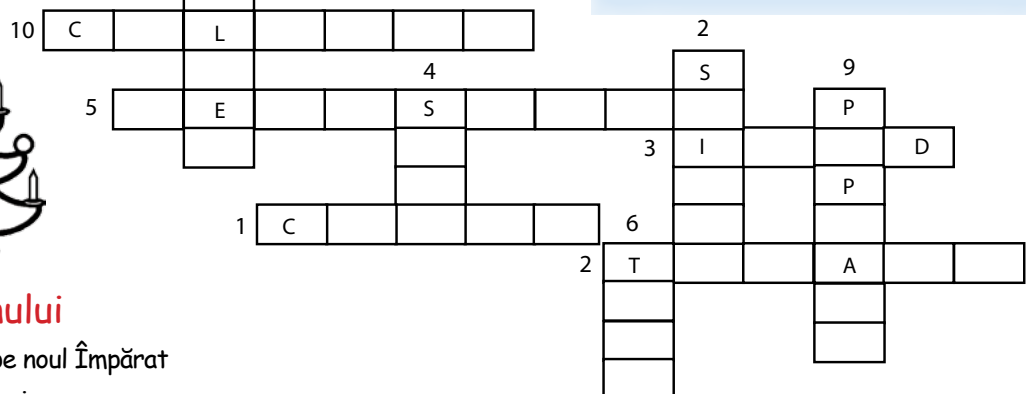
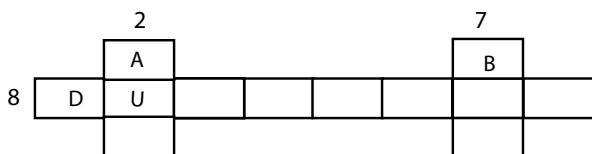
Nașterea Domnului (planșă de colorat)

Scrisoare lui Moș Crăciun de Elena Farago

Dragă Moș Crăciune,
Eu nu pot să-ți scriu,
Că sunt încă mică
Și carte nu știu.
Dar îți scrie acum
Sora mea, Florica,
Noi în anul ăsta
Nu-ți cerem nimica,

Și de poate-n traistă
N-ai daruri destule,
Din ce-avem noi, uite,
Ia-ți-le și du-le
De le dă prin case
De părinți sărmani,
Sau pe-acolo unde
Sunt copii orfani.

Si, de poți, pe urmă,
Tare te rugăm:
Să ne spui și nouă
Unde să cătăm,
Ca să le mai ducem,
Până vii tu, iar,
În tot anul ăsta
Câte un mic dar.

Nașterea Domnului

1. Au plecat să-l caute pe noul Împărat
2. Darurile celor trei magi
3. Stăpâna cetatea Ierusalimului
4. A apărut pe cer când s-a născut Iisus
5. Orașul în care magii l-au căutat prima dată pe pruncul Iisus
6. Irod se temea că o să-i fie furat
7. Orașul în care magii l-au găsit pe pruncul Iisus
8. Iisus Hristos este Fiul Lui...
9. Au fost vestite de magi despre Nașterea Domnului
10. Prin ele copiii vestesc Nașterea lui Hristos

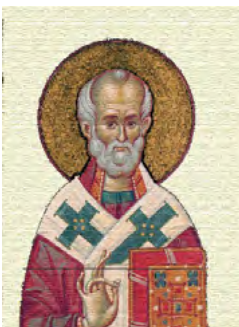

Mâna Sfântului Nicolae și Icoana făcătoare de minuni a Sfintei Parascheva din Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București

Biserica Sfântul Gheorghe Nou este una dintre marile biserici din București, fiind construită de Sfântul Constantin Brâncoveanu. Această biserică este una dintre cele mai de seamă ctitorii ale Sfântului Martir și Voievod Constantin Brâncoveanu (1688-1714), fiind totodată singura biserică din capitala României, ctitorită de către Sfânt, care a rămas până în zilele noastre. În curtea acestei biserici se află kilometrul 0 al României.

Mormântul Brâncovenilor, mâna Sfântului Ierarh Nicolae și icoana făcătoare de minuni a Sfintei Cuvioase Parascheva sunt nestematele duhovnicești pe care credincioșii le prețuiesc în Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, închinându-se cu multă evlavie. Moaștele Voievodului Brâncoveanu au fost aduse în țară de soția sa, Doamna Maria, în anul 1720, și îngropate pe ascuns în Biserica Sfântul Gheorghe Nou din capitală.

Mâna Sfântului Nicolae, care se află deasemenea la Biserica Sfântul Gheorghe din București, a fost dăruită bisericii de domnitorul Mihai Viteazul. Cronicarul Radu Greceanu a notat: „Mâna dreaptă a Sfântului Nicolae ferecată în argint ales, împodobită cu diamanturi, dăruită de Io, Mihail Voievod (Viteazul) și Doamna Stanca, în anul 7407 (1599), ispravnic fiind Mitropolitul Eftimie”.

Mihai Viteazul avea mare evlavie la Sfântul Nicolae, pentru că acesta îi salvase viața. Fiind Ban al Craiovei și condamnat la moarte de către Alexandru cel Rău, a scăpat cu viață printr-o minune a Sfântului Nicolae. În drum spre locul execuției, Mihai Viteazul a cerut voie gărzilor să intre în Biserica Albă – Postăvari pentru a înălța o ultimă rugăciune. S-a rugat la icoana Sfântului Nicolae și a scăpat de moarte.

Sfinte Părinte Ierarhe Nicolae, roagă-te lui Hristos Dumnezeu pentru noi, cei care avem trebuință de ajutorul tău!

“Hristos se naște, slăviți-L / Hristos din ceruri, întâmpinați-L / Hristos pe pământ, înălțați-vă / Cântați Domnului tot pământul / Și cu bucurie popoare laudați-L / Căci S-a preaslăvit!” (Cântarea I, Catavasiile Crăciunului)

Ce vedere minunată

Ce vedere minunată
Lângă Viflaem s-arată
Cerul strălucea,
Îngerul venea,
Pe-o rază curată

Păstorilor din câmpie
Le vestește-o bucurie
Că-ntr-un mic lăcaș
Din acel oraș
S-a născut Mesia

În coliba păstorească
Vrut-a Domnul să se nască
Fiul său cel Sfânt
Nouă pe pământ
Să ne mântuiască

E Iisus, Păstorul mare,
Turmă ca El nimeni n-are
Noi îl laudăm
Și ne închinăm
Cu credință mare.

Icoana Sfintei Cuvioase Parascheva, păstrată astăzi în Biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, este o icoană făcătoare de minuni mult iubită și venerată de credincioși. Până la aducerea aici a icoanei, aceasta fusese așezată în Biserica Sfânta Vineri - Hereasca, din București, dărâmată în vremea regimului comunist (1988).

Se spune că, înaintea dărâmării Bisericii Sfânta Vineri, icoana Sfintei Parascheva a plâns. În prezent icoana se află în partea dreaptă a mormântului voievodal.

Despre icoanele făcătoare de minuni, vrednicul de pomenire Părintele Arhm. Ioanichie Bălan spunea: “unele icoane sunt vindecătoare de boli, izgonitoare de dureri rele, iar altele sunt aducătoare de ploi binecuvântate și protectoare ale mănăstirilor și familiilor credincioase. Fără îndoială, toate icoanele sunt făcătoare de minuni și ajutorătoare credincioșilor. Dar unele poartă o harismă specială, pe care o simte numai cel ce se roagă mult, cu credință și cu lacrimi în fața sfințelor icoane”.

Sfântă Cuvioasă Maică Parascheva și Sfinților Martiri Brâncoveni, rugați-vă lui Hristos Dumnezeu pentru noi, cei care avem trebuință de ajutorul vostru!

(Prelucrare după: <http://www.razbointrucuvant.ro/2009/12/05/cateva-minuni-contemporane-ale-sfantul-ierarh-nicolae/> și <http://www.crestinortodox.ro/icoane-facatoare-minuni/icoana-sfintei-parascheva-biserica-sfantul-gheorghe-nou-121605.html>)

Cu Nepsis, părintele Vasile Gavrilă și Sfântul Siluan la Londra

Conferințele pe teme religioase au avut un rol determinant în viața noastră, așa că atunci când am aflat de congresul Nepsis de anul acesta, unde părintele Vasile Gavrilă de la biserica studențească Sfântul Nicolae din București urma să susțină o conferință despre familie, ne-am hotărât să mergem. Spre bucuria noastră congresul avea loc în Londra, unde doream să ajungem încă din timpul școlii. Am luat binecuvântare de la părintele nostru, ne-am înscris pe internet împreună cu cei doi copii și am început să ne pregătim de plecare.

Congresul asociației Nepsis (= *trezvie*, gr.) a tinerilor ortodocși din Mitropolia Europei Occidentale și Meridionale, aflat la a patra ediție, s-a desfășurat pe 29 și 30 septembrie în biserica parohiei Sfântul Gheorghe, o biserică mare, în stil gotic, cu vitralii frumoase, care are și un altar ortodox. Au participat doi episcopi ai mitropoliei noastre, preasfinții Siluan și Ignatie, părintele profesor Vasile Gavrilă, părintele Iulian Nistea, părintele Mihai Novacovschi care s-a ocupat de organizare, precum și alți preoți. A fost prezent un număr mare de tineri, lângă care ne-am simțit poate un pic bătrâni, dar am întâlnit apoi și alte familii cu copii.

Sâmbătă dimineața a avut loc deschiderea, cu o slujbă de binecuvântare, urmată de conferința pe tema „Familia creștină în zilele noastre: relațiile dintre soți, creșterea și educația copiilor, rolul familiei creștine în comunitate și în societatea contemporană”. Părintele Vasile a vorbit la un înalt nivel teologic, după care au luat cuvântul și cei doi ierarhi, care au explicat mai pe înțeles unele părți „dificile” din cuvântul părintelui. A urmat secțiunea de întrebări și răspunsuri, unde s-au discutat probleme actuale ale tinerilor.

„Cunoscând cele două căi bătbătorite ale experienței de viață creștină, monahismul și căsătoria, fecioria versus viața conjugală, adesea se pune întrebarea: Este căsătoria piedică în calea mântuirii? Cei ce se îngrijesc de probleme materiale, nasc prunci, se îngrijesc de creșterea, de viața lor materială, socială și de formarea lor, mai pot să se îngrijească de suflet pentru a ajunge la mântuire? Răspunsul este clar, DA. Trebuie însă să realizăm că, indiferent pe ce cale pornim, în viața monahală sau de familie, atunci când ne îndreptăm către întâlnirea cu Hristos, ne îndreptăm spre cel mai important țel al vieții noastre. Creștinismul nu este poezie, nu este o opțiune între altele, ci este locul întâlnirii noastre cu Dumnezeu.” (Pr. Dr. Vasile Gavrilă).^[1]

S-a vorbit și despre activitatea Nepsis, discuție însoțită de un film de prezentare al asociației. Părintele Iulian Nistea de la Paris, autor a mai multor site-uri ortodoxe și redactor al revistei *Apostolia*, a condus un dialog despre aceasta, încercând să afle ce secțiuni sunt de folos oamenilor și ce ar mai trebui adăugat. Revista se găsește și la pangarul bisericii noastre și o citim cu interes de fiecare dată când apare.

Apoi, tot în biserică, a avut loc agapa, unde ne-a făcut plăcere să ne reîntâlnim cu cunoștințe din țară și din străinătate.

A urmat un tur al Londrei, la alegere pe unul din patru trasee posibile. Noi l-am ales pe cel cu repere istorico-politice din zona Westminster, la care a participat și părintele Vasile. Astfel, am văzut Curtea regală de justiție, Trafalgar Square, palatul regal Buckingham unde am făcut și o poză de grup și parcul St. James, plin de vervețe foarte prietenoase. Acolo ne-am și despărțit de ceilalți, căci a trebuit să ne ocupăm de copii.

Ni s-a părut interesantă îmbinarea între modern și tradițional, de exemplu celebrul Tower Bridge sau Palatul Regal, iar pe de altă parte profilul Shard-ului, o clădire piramidală din sticlă, prima ca înălțime din Uniunea Europeană (309 metri).

Turul s-a încheiat seara, apoi ne-am reîntâlnit cu grupul nostru la Vecernie, unde s-a cântat foarte frumos, aducându-ne aminte de atmosfera mănăstirilor.

Duminică a avut loc Sfânta Liturghie arhierescă, cu un sobor de preoți și diaconi, iar biserica a fost arhiplină. Au fost două frumoase predici, ambele fiindu-ne de mult folos.

O vizită duhovni-cească la Londra nu ar fi fost însă completă dacă

nu am fi ajuns și la mănăstirea Sfântul Ioan Botezătorul de la Essex, întemeiată în anul 1959 de părintele Sofronie, ucenic al Sfântului Siluan Athonitul, un sfânt drag nouă. Aici s-a călugărit și s-a nevoit și

părintele Rafail Noica, înainte de întoarcerea sa în țară.

Mănăstirea este cam la o oră depărtare de Londra și are două părți, una de călugări și una de maici, de diferite naționalități printre care și români. Se simțeau într-adevăr o liniște și o pace care parcă te opreau acolo. Cu ajutorul Domnului ne-am închinat și la moaștele Sfântului Siluan, aflate în capela mănăstirii. Un călugăr le-a adus din altar în mijlocul capelei și, în timp ce noi și alți credincioși ne închinam, a început să cânte încet o cântare îngerească, desprinsă din altă lume, care ne-a rămas și până azi întipărită în suflet. Ne doream să nu se mai termine niciodată.

De la pangarul bogat al mănăstirii am cumpărat câteva cărțile duhovnicești foarte frumoase pentru copii și o cruciuliță de argint. Am primit chiar și o bucată de tort pentru cei mici de la măicuțe, cu ocazia zilei unui copil venit la mănăstire. Luând binecuvântare de la arhimandritul Kiril, cu sufletul liniștit și cu mulțumire, am plecat înapoi spre Londra.

Deși poate copiii au fost puțin obosiți cu drumul, mulțumim Domnului că ne-am putut bucura de acest eveniment deosebit, ne-am închinat cu toții Sfântului Siluan și am lăsat pentru puțin timp grijile lumești.

Virgil-Nicolae și Gabriela Șerbănuță

[1] – Citat preluat dintr-un articol scris de Presb. Iarca Andra Maria, de la adresa <http://www.parohia-pescara.it/index.php/ro/galerie-foto-2/gallery/17-congres-nepsis-londra-2012>

CORUL “CANTORES AMICITIAE” ÎN PAROHIA NOASTRĂ

Cu prilejul sărbătoririi hramului parohiei noastre, *Duminică 02 decembrie*, după slujba Sfintei Liturghii arhieresti, Corul “Cantores Amicitiae”, dirijat de Prof. Dr. Nicolae Gîscă, ne va oferi un concert de muzică tradițională și colinde.

Corul de cameră al Universității de Arte “George Enescu” din Iași, întemeiat în 1976, și-a propus să facă cunoscute iubitorilor de muzică cele mai reprezentative creații de muzică corală românească și universală. Corul a obținut numeroase premii la Festivaluri și Concursuri corale, naționale și internaționale. “Cantores Amicitiae” a efectuat numeroase turnee peste hotare (Austria, Belgia, Elveția, Finlanda, Franța, Germania,

Italia, Luxemburg, Marea Britanie, Mexic, Spania, S.U.A.), a făcut multe înregistrări la Radio și Televiziune și a realizat mai multe discuri.

Mulțumim călduros FAMILIEI PRINCIARE STURDZA pentru imprimarea gratuită a Revistei noastre parohiale.

Parohia Ortodoxă Română Sfântul Nicolae din Zürich

Wehntalerstrasse 451, CH-8046, Zürich, c/o Pfarrei St. Katharina

www.bor-zh.ch

PREOT PAROH ROMICĂ-NICOLAE ENOIU

Tel./Fax: +41 52 3435491; Natel: +41 76 5120452;

e-mail: r-enoiu@gmx.ch

Slujbele se săvârșesc în **Cripta Bisericii Catolice St. Katharina din Zürich.**

De la Gara Centrală (Hauptbahnhof) Zürich cu tramvaiul 11 (în direcția Auzelg) până la stația *Radiostudio*, din această stație cu **troleibuzul 32** (în direcția Holzerhurd), se coboară la stația **Einfangstrasse** (care se află în fața Bisericii).

Cu automobilul: Autostrada A1, fie venind din direcția St. Gallen-Winterthur, fie venind din direcția Bern-Aarau-Basel, se urmează ieșirea „Zürich-Affoltern“ (61), apoi se ajunge chiar pe Wehntalerstrasse și se urmărește numărul 451, care se află pe partea dreaptă a străzii (în direcția de mers).

Școala Parohială: În fiecare duminică la orele 10.30 (cu excepția vacanțelor școlare).

Contact: Anemone Maxim și Monica Mereu (mail: scoalaparahiala.zurich@yahoo.com)

Donații, contribuții:

IBAN: CH85 0483 5035 8248 3100 0, SWIFT/BIC: CRESCHZZ80H, Konto: 80-500-4, Rumänisch-Othodoxe Kirchgemeinde St. Nikolaus, Germaniastrasse 11, 8006 Zuerich

Colegiul de redacție:

pr. Romică-Nicolae Enoiu, Anemone Maxim, Monica Mereu, Manuela Schmid, Milica Enoiu
Grafică și tehnoredactare: Mirela Christescu